

Ediție provizorie

HOTĂRÂREA CURȚII (Camera a zecea)

13 iulie 2023(\*)

„Trimitere preliminară – Sistemul comun al taxei pe valoarea adăugată (TVA) – Directiva 2006/112/CE – Articolul 2 alineatul (1) litera (c) – Prestări de servicii efectuate cu titlu oneros – Organisme de drept public – Comună care percepe o taxă de stațiune balneară pentru punerea la dispoziție a unor instalații balneare accesibile tuturor”

În cauza C-344/22,

având ca obiect o cerere de decizie preliminară formulată în temeiul articolului 267 TFUE de Bundesfinanzhof (Curtea Federală Fiscală, Germania), prin decizia din 15 decembrie 2021, primită de Curte la 27 mai 2022, în procedura

## **Gemeinde A**

împotriva

## **Finanzamt,**

CURTEA (Camera a zecea),

compusă din domnul D. Gratsias, președinte de cameră, și domnii I. Jarukaitis și Z. Csehi (raportor), judecători,

avocat general: doamna T. Šapeta,

grefier: domnul A. Calot Escobar,

având în vedere procedura scrisă,

luând în considerare observațiile prezentate:

- pentru Gemeinde A, de G. Burret și N. Katemann, Rechtsanwältinnen;
- pentru guvernul german, de J. Möller și N. Scheffel, în calitate de agenți;
- pentru Comisia Europeană, de J. Jokubauskaitis și B. Martenczuk, în calitate de agenți,

având în vedere decizia de judecare a cauzei fără concluzii, luată după ascultarea avocatului general

pronunțată prezenta

## **Hotărâre**

1 Cererea de decizie preliminară privește interpretarea articolului 2 alineatul (1) litera (c) și a articolului 13 alineatul (1) al doilea paragraf din Directiva 2006/112/CE a Consiliului din 28 noiembrie 2006 privind sistemul comun al taxei pe valoarea adăugată (JO 2006, L 347, p. 1,

Ediție specială, 09/vol. 3, p. 7, denumită în continuare „Directiva TVA”).

2 Această cerere a fost formulată în cadrul unui litigiu între Gemeinde A (comuna A, Germania), pe de o parte, și Finanzamt (Administrația Fiscală, Germania), pe de altă parte, în legătură cu dreptul comunei A la deducerea taxei pe valoarea adăugată (TVA) achitate în amonte.

## **Cadrul juridic**

### ***Dreptul Uniunii***

3 Articolul 2 alineatul (1) din Directiva TVA prevede:

„Următoarele operațiuni sunt supuse TVA:

[...]

(c) prestarea de servicii efectuată cu titlu oneros pe teritoriul unui stat membru de către o persoană impozabilă care acționează ca atare;

[...]”

4 Potrivit articolului 9 alineatul (1) din această directivă:

„«Persoană impozabilă» înseamnă orice persoană care, în mod independent, desfășoară în orice loc orice activitate economică, indiferent de scopul sau rezultatele activității respective.

Orice activitate a producătorilor, comercianților sau persoanelor care prestează servicii, inclusiv activitățile miniere și agricole și activitățile prestate în cadrul profesiunilor liberale, este considerată «activitate economică». Exploatarea bunurilor corporale sau necorporale în scopul obținerii de venituri cu caracter de continuitate este de asemenea considerată activitate economică.”

5 Articolul 13 alineatul (1) din directiva menționată prevede:

„Statele, autoritățile regionale și locale și alte organisme de drept public nu sunt considerate persoane impozabile pentru activitățile sau operațiunile în care se angajează ca autorități publice, chiar și atunci când colectează taxe, redevențe, contribuții sau plăți în legătură cu activitățile sau operațiunile respective.

Cu toate acestea, atunci când se angajează în asemenea activități sau operațiuni, ele sunt considerate persoane impozabile pentru activitățile sau operațiunile respective în măsura în care calitatea lor de persoane neimpozabile determină denaturări semnificative ale concurenței.

[...]”

6 Articolul 168 din aceeași directivă are următorul cuprins:

„În măsura în care bunurile și serviciile sunt utilizate în scopul operațiunilor taxabile ale unei persoane impozabile, persoana impozabilă are dreptul, în statul membru în care efectuează operațiunile respective, de a deduce din valoarea TVA, pe care are obligația de a plăti, următoarele sume:

(a) TVA datorat? sau achitat? în statul membru în cauz? pentru bunurile care îi sunt sau care urmează? a-i fi livrate sau pentru serviciile care îi sunt sau urmează? a-i fi prestate de o alt? persoan? impozabil?;

[...]"

### ***Dreptul german***

7 Articolul 1 din Umsatzsteuergesetz (Legea privind impozitul pe cifra de afaceri), în versiunea aplicabil? litigiului principal (denumit? în continuare „UStG”), prevede la alineatul (1):

„Urm?toarele opera?iuni sunt supuse TVA:

1. livr?rile ?i alte prest?ri efectuate cu titlu oneros pe teritoriul german de o întreprindere în cadrul activit??ii sale. Caracterul impozabil nu este exclus de faptul c? opera?iunea este efectuat? în temeiul unui act legal sau administrativ ori de faptul c? aceasta este considerat? ca fiind efectuat? în temeiul unei dispozi?ii legale;

[...]"

8 Potrivit articolului 2 din UStG:

„(1) Este întreprinz?tor persoana care exercit? în mod independent o activitate industrial?, comercial?, artizanal? sau profesional?. Întreprinderea cuprinde întreaga activitate industrial?, comercial?, artizanal? sau profesional? a întreprinz?torului. Prin activitate industrial?, comercial?, artizanal? sau profesional? se în?elege orice activitate permanent? exercitat? pentru a ob?ine profit, chiar dac? inten?ia lucrativ? lipse?te sau dac? o grupare de persoane î?i exercit? activit??ile numai fa?? de membrii acesteia.

[...]

(3) Persoanele juridice de drept public nu exercit? o activitate industrial?, comercial?, artizanal? sau profesional? decât în cadrul unit??ilor lor cu caracter industrial sau comercial [...] ?i al exploata?iilor lor agricole sau forestiere. [...]"

9 Articolul 12 din UStG prevede la alineatul (2):

„Taxa se reduce la 7 % pentru urm?toarele opera?iuni:

[...]

9. opera?iuni direct legate de exploatarea bazinelor de înot, precum ?i de administrarea b?ilor termale. Acela?i lucru este valabil în ceea ce prive?te punerea la dispozi?ie a unor instala?ii balneare, în m?sura în care trebuie pl?tit? o tax? de sta?iune balnear? cu titlu de remunera?ie; [...]"

10 Potrivit articolului 4 alineatul (1) din Gemeindeordnung für Baden-Württemberg (Codul comunelor din Baden-Württemberg), în versiunea aplicabil? litigiului principal (denumit? în continuare „GemO”):

„Comunele pot reglementa prin statut chestiunile care ?in de autonomia comunal?, în m?sura în care legile nu con?in dispozi?ii în această privin??. [...]"

11 Articolul 10 alineatele (2) ?i (3) din GemO are urm?torul cuprins:

„(2) Comuna creează, în limitele capacității sale de finanțare, echipamentele publice necesare pentru bunăstarea economică, socială și culturală a rezidenților săi. Rezidenții au dreptul, în cadrul dispozițiilor aplicabile, să utilizeze instalațiile publice ale comunei potrivit aceluiași principiu. Ei au obligația să suporte cheltuielile comunale.

(3) Persoanele care dețin bunuri imobile sau care desfășoară o activitate comercială în comun și care nu au reședința în aceasta sunt în același mod autorizate să utilizeze echipamentele publice existente în comună pentru persoanele care dețin bunuri imobile în aceasta sau care desfășoară o activitate comercială în aceasta și sunt obligate să contribuie la cheltuielile comunale pentru bunul lor imobil sau pentru activitatea lor comercială.”

12 Articolul 2 din Kommunalabgabengesetz für Baden-Württemberg (Legea privind taxele comunale din Baden-Württemberg), în versiunea aplicabilă litigiului principal, prevede la alineatul (1):

„Taxele comunale sunt percepute în temeiul unui statut. Statutul stabilește, în special, persoanele supuse taxelor, obiectul, criteriul și rata taxei, precum și criteriile care determină mărimea și exigibilitatea datoriei aferente.”

### **Litigiul principal și întrebările preliminare**

13 Reclamanta din litigiul principal este o comună care dispune de o stațiune balneară recunoscută de stat. Centrul balnear al acesteia este administrat, în temeiul dreptului comun, sub formă de „regie” și constituie, având în vedere dispozițiile aplicabile în materie de impozit pe profit, o întreprindere de natură comercială.

14 În acest temei, reclamanta din litigiul principal colectează o taxă de stațiune balneară, în conformitate cu articolul 4 din GemO coroborat cu statutul prevăzut la articolul 2 din Legea privind taxele comunale din Baden-Württemberg (denumit în continuare „statutul comun”), pentru acoperirea cheltuielilor sale efectuate pentru realizarea și întreținerea instalațiilor puse la dispoziție pentru cure și destindere, precum și pentru manifestările organizate în acest scop.

15 Sunt supuse taxei de stațiune balneară, în primul rând, persoanele nerezidente care efectuează un sejur în comună și cărora le este oferită posibilitatea de a utiliza aceste instalații și de a participa la manifestările menționate, în al doilea rând, persoanele rezidente în comună care au centrul relațiilor lor personale într-o altă comună și, în al treilea rând, persoanele nerezidente în comună care efectuează un sejur în comună din rațiuni profesionale pentru a participa la congrese sau la alte manifestări (denumite în continuare, împreună, „debitorii taxei de stațiune balneară”). În schimb, taxa de stațiune balneară nu este colectată de la vizitatorii de o zi, de la nerezidenți sau de la rezidenți care lucrează sau urmează o formare în comună.

16 Taxa de stațiune balneară se stabilește, pentru persoanele nerezidente, la o anumită sumă pe zi de sejur, iar pentru persoanele rezidente care sunt supuse acestei taxe, la o sumă forfetară anuală datorată independent de durata, de frecvență și de sezonul sejurului lor.

17 Se menționează în cererea de decizie preliminară că orice persoană care găzduiește persoane contra cost, care exploatează un camping sau care își pune locuința la dispoziția unor persoane nerezidente în comună ca locuință de vacanță contra cost este obligat să declare sosirea și plecarea acestor persoane în termen de trei zile de la sosirea și de la plecarea lor. În plus, operatorii de turism sunt obligați să efectueze o declarație privind taxa de stațiune balneară atunci când această taxă este inclusă în contrapartida care trebuie plătită de turist.

18 Reclamanta din litigiul principal a finanțat, din veniturile provenite din colectarea acestei taxe, în cursul anilor 2009-2012 (denumiți în continuare „anii în litigiu”), construirea, întreținerea și renovarea în special a parcului balnear, a sălii de cur și a unor alei de promenadă (denumite în continuare, împreună, „instalațiile balneare”). Aceste instalații sunt accesibile în mod liber tuturor, în vederea accesului nefiind necesar deținerea unui bilet balnear.

19 Considerând, în declarațiile sale de TVA pentru anii în litigiu, că taxa de stațiune balnear constituia remunerarea unei activități supuse TVA-ului, și anume exploatarea unui centru balnear, reclamanta din litigiul principal a solicitat deducerea TVA-ului plătit pentru toate prestațiile care îi fuseseră furnizate în amonte și care erau legate de turism.

20 În cadrul unui control fiscal efectuat la fața locului de pârâta din litigiul principal, inspectorul fiscal a înțeles printre altele quantumul TVA-ului achitat în amonte care nu era legat de exploatarea centrului balnear și a luat în considerare quantumul TVA-ului achitat în amonte care privea sala de cur numai în măsura în care aceasta era dat în locațiune. La 20 martie 2015, pârâta din litigiul principal a emis decizii de modificare a TVA-ului în conformitate cu aceste constatări.

21 În urma unei decizii administrative de respingere adoptate în cadrul unei proceduri prealabile de contestație, reclamanta din litigiul principal a introdus o acțiune la Finanzgericht Baden-Württemberg (Tribunalul Fiscal din Baden-Württemberg, Germania).

22 Prin hotărârea din 18 octombrie 2018, această instanță a respins acțiunea menționată, statuând în esență că, în desfășurarea activității sale care a condus la colectarea taxei de stațiune balnear, reclamanta din litigiul principal nu acționase în calitate de întreprinzător. Ea a arătat că, dat fiind că exploatarea instalațiilor balneare în schimbul unei taxe de stațiune balnear nu constituia o activitate desfășurată în calitate de întreprinzător, operațiunile declarate care rezultau din colectarea acestei taxe nu puteau fi supuse la plata TVA-ului și că, în consecință, deducerea TVA-ului plătit în amonte, acordată inițial de pârâta din litigiul principal, trebuia refuzată. Ea a amintit însă interdicția de a stabili taxa într-un mod defavorabil reclamantei (*reformatio in peius*).

23 Reclamanta din litigiul principal a formulat recurs împotriva acestei hotărâri la Bundesfinanzhof (Curtea Federală Fiscală, Germania), care este instanța de trimitere.

24 În primul rând, această instanță ridică problema dacă trebuie sau nu să se concluzioneze în sensul existenței unor prestații de servicii efectuate cu titlu oneros în speță, precizând totodată că înclină spre un răspuns negativ. Astfel, instalațiile balneare pot fi utilizate gratuit și de persoane care nu sunt supuse taxei de stațiune balnear. Din acest punct de vedere, beneficiarul prestației primite în schimbul taxei de stațiune balnear nu este identificabil, întrucât persoana supusă la plata acestei taxe nu a primit, în raport cu publicul care poate de asemenea utiliza aceste instalații cu titlu gratuit, niciun avantaj concret care să poată face obiectul unui consum și care să depășească avantajul primit de acest public. Cu toate acestea, instanța menționată are îndoieli cu privire la aspectul dacă trebuie să se ia în considerare, în mod izolat, raportul juridic dintre reclamanta din litigiul principal și persoanele care urmează o cură. Astfel, în temeiul statutului comunal, acestea din urmă plătesc o anumită valoare a taxei de stațiune balnear pe zi de sejur pentru punerea la dispoziție a instalațiilor balneare. Astfel, plățile se prezintă drept contrapartidă a posibilității de a utiliza aceste instalații balneare. În sfârșit, aceeași instanță observă că nu este exclus să ne aflăm în prezența unei activități permanent deficitare, ținând seama de faptul că taxa de stațiune balnear nu acoperă cheltuielile de exploatare a instalațiilor balneare.

25 În al doilea rând, în măsura în care ar trebui să se răspundă afirmativ la întrebarea

enun?at? la punctul anterior din prezenta hot?râre, instan?a de trimitere solicit? Cur?ii s? se pronun?e cu privire la problema dac?, pentru a stabili existen?a unor „denatur?ri semnificative ale concuren?ei”, în sensul articolului 13 alineatul (1) al doilea paragraf din Directiva TVA, examinarea ar trebui s? priveasc? nu numai teritoriul reclamantei din litigiul principal, ci ?i comunele învecinate, landul Baden-Württemberg (Germania) sau teritoriul federal.

26 În aceste condi?ii, Bundesfinanzhof (Curtea Federal? Fiscal?) a hot?rât s? suspende judecarea cauzei ?i s? adreseze Cur?ii urm?toarele întreb?ri preliminare:

„1) În împrejur?ri precum cele din procedura principal?, o comun? care, în temeiul unui statut comunal, percepe de la vizitatorii care efectueaz? un sejur în comun? (persoanele care urmeaz? o cur?) o «tax? de sta?iune balnear?» (în cuantum de o anumit? sum? pe zi de sejur) pentru punerea la dispozi?ie a unor instala?ii balneare (de exemplu un parc balnear, o sal? de cur?, alei de promenad?) desf??oar?, prin punerea la dispozi?ie, în schimbul unei taxe de sta?iune balnear?, a instala?iilor balneare persoanelor care urmeaz? o cur?, o activitate economic? în sensul articolului 2 alineatul (1) litera (c) din [Directiva TVA] ?i atunci când instala?iile balneare sunt, oricum, accesibile în mod liber tuturor (?i, prin urmare, inclusiv, de exemplu, reziden?ilor care nu sunt supu?i taxei de sta?iune balnear? sau altor persoane care nu sunt supuse acestei taxe)?

2) În cazul unui r?spuns afirmativ la prima întrebare: în împrejur?rile din procedura principal?, men?ionate anterior, atunci când se examineaz? dac? tratarea comunei ca persoan? neimpozabil? ar determina «denatur?ri semnificative ale concuren?ei» în sensul articolului 13 alineatul (1) al doilea paragraf din [Directiva TVA], pia?a geografic? relevant? este numai teritoriul comunei?”

## **Cu privire la întreb?rile preliminare**

### ***Cu privire la prima întrebare***

27 În m?sura în care instan?a de trimitere vizeaz?, în textul primei întreb?ri, no?iunea de „activitate economic?”, trebuie amintit c?, potrivit articolului 9 alineatul (1) primul paragraf din Directiva TVA, „persoan? impozabil?” înseamn? orice persoan? care, în mod independent, desf??oar? în orice loc orice activitate economic?, indiferent de scopul sau rezultatele activit??ii respective. Conform articolului 9 alineatul (1) al doilea paragraf prima teză?, orice activitate a produc?torilor, comercian?ilor sau persoanelor care presteaz? servicii, inclusiv activit??ile miniere ?i agricole ?i activit??ile prestate în cadrul profesiunilor liberale, este considerat? „activitate economic?”.

28 Or, potrivit unei jurispruden?e constante, o activitate poate fi calificat? drept activitate economic?, în sensul articolului 9 alineatul (1) al doilea paragraf din Directiva TVA, numai dac? corespunde uneia dintre opera?iunile vizate la articolul 2 alineatul (1) din Directiva TVA (Hot?rârea din 15 aprilie 2021, Administration de l'Enregistrement, des Domaines et de la TVA, C-846/19, EU:C:2021:277, punctul 32, precum ?i jurispruden?a citat?).

29 Prin urmare, pentru a determina dacă punerea la dispoziție a unor instalații balneare în condiții precum cele din cauza principală constituie o activitate economică în sensul articolului 9 alineatul (1) al doilea paragraf din Directiva TVA și, în consecință, dacă reclamanta din litigiul principal are calitatea de persoană impozabilă în sensul articolului 9 alineatul (1) primul paragraf din această directivă, trebuie mai întâi să se stabilească dacă, în cadrul acestei puneri la dispoziție, ea a realizat o operațiune de prestări de servicii efectuate cu titlu oneros prevăzut la articolul 2 alineatul (1) litera (c) din directiva menționată (a se vedea în acest sens Hotărârea din 12 mai 2016, Geemente Borsele și Staatssecretaris van Financiën, C-520/14, EU:C:2016:334, punctul 22).

30 În condițiile în care elementele furnizate de instanța de trimitere în cererea sa de decizie preliminară permit să se considere că într-adevăr, în cauza principală, este vorba despre o prestare de servicii, trebuie să se verifice dacă aceasta poate fi considerată ca fiind furnizată de reclamanta din litigiul principal cu titlu oneros, așa cum impune articolul 2 alineatul (1) litera (c) din aceeași directivă (a se vedea în acest sens Hotărârea din 12 mai 2016, Geemente Borsele și Staatssecretaris van Financiën, C-520/14, EU:C:2016:334, punctul 23).

31 Prin urmare, trebuie să se considere că, prin intermediul primei întrebări, instanța de trimitere solicită în esență să se stabilească dacă articolul 2 alineatul (1) litera (c) din Directiva TVA trebuie interpretat în sensul că constituie o „prestare de servicii efectuate cu titlu oneros”, în sensul acestei dispoziții, punerea la dispoziție a unor instalații balneare de către o comună atunci când aceasta din urmă colectează, în temeiul unui statut comunal, o taxă de stațiune balneară de o anumită valoare pe zi de sejur de la vizitatorii care efectuează un sejur în comună, în condițiile în care aceste instalații sunt accesibile tuturor în mod liber și gratuit.

32 Articolul 2 alineatul (1) litera (c) din Directiva TVA prevede că este supus TVA-ului prestarea de servicii efectuate cu titlu oneros pe teritoriul unui stat membru de către o persoană impozabilă care acționează ca atare.

33 O prestare de servicii nu este efectuată „cu titlu oneros”, în sensul articolului 2 alineatul (1) litera (c) din Directiva TVA, decât în cazul în care între prestator și beneficiar există un raport juridic în cadrul căruia au loc prestații reciproce, plata primită de prestator constituind contravaloarea efectivă a unui serviciu individualizabil furnizat beneficiarului. Această situație se regăsește atunci când există o legătură directă între serviciul prestat și contravaloarea primită (Hotărârea din 20 ianuarie 2022, Apcoa Parking Danmark, C-90/20, EU:C:2022:37, punctul 27 și jurisprudența citată).

34 Or, nu rezultă că există un raport juridic în cursul căruia au loc prestații reciproce între, pe de o parte, o comună care, în temeiul unui statut comunal, colectează o taxă de stațiune balneară de o anumită valoare pe zi de sejur de la vizitatorii care efectuează un sejur pe teritoriul său și, pe de altă parte, acești vizitatori, care au dreptul de a utiliza instalațiile balneare puse la dispoziție de această comună, care sunt liber accesibile tuturor, inclusiv persoanelor care nu sunt supuse acestei taxe.

35 Astfel, nu se poate considera că retribuirea percepută de comună, și anume taxa de stațiune balneară, rezultă din furnizarea unui serviciu, și anume punerea la dispoziție a instalațiilor balneare, a căror contravaloare directă ar constitui-o.

36 În această privință, rezultatul din jurisprudența Curții este că există o legătură directă atunci când două prestații se condiționează reciproc, și anume atunci când una nu este efectuată decât cu condiția ca cealaltă să fie de asemenea efectuată și reciproc (Hotărârea din 11 martie 2020, San Domenico Vetraria, C-94/19, EU:C:2020:193, punctul 26 și jurisprudența citată).

37 Or, obligația de a plăti taxa de stațiune balneară este impusă debitorilor acestei taxe în temeiul statutului comunal, care stabilește și quantumul taxei menționate (a se vedea în acest sens Hotărârea din 18 ianuarie 2017, SAWP, C-37/16, EU:C:2017:22, punctul 28).

38 În special, obligația de achitare a taxei de stațiune balneară nu este legată de utilizarea de către persoanele supuse acestei obligații a instalațiilor balneare puse la dispoziție de comună, ci de efectuarea unui sejur pe teritoriul comunei, oricare ar fi motivele care îl justifică. Astfel, vizitatorii care efectuează un sejur în comună sunt obligați să achite redevența menționată, inclusiv atunci când efectuează un sejur în aceasta din alte motive, cum ar fi o vizită a membrilor familiilor lor sau a unor cunoștințe care au reședința în aceasta, și nu au intenția de a utiliza instalațiile balneare (a se vedea prin analogie Hotărârea din 22 iunie 2016, Šeský rozhlas, C-11/15, EU:C:2016:470, punctele 25 și 26).

39 Pe de altă parte, deși debitorii taxei de stațiune balneară au posibilitatea de a utiliza instalațiile balneare, aceste instalații sunt totuși accesibile în mod liber și gratuit oricărei persoane, inclusiv rezidentului sau vizitatorului de o zi, indiferent dacă este sau nu obligat să plătească taxa de stațiune balneară. Astfel, debitorii taxei de stațiune balneară nu beneficiază de alte avantaje decât cele de care beneficiază persoanele care utilizează aceste instalații balneare și care nu sunt supuse aceleiași taxe.

40 Având în vedere considerațiile care preced, trebuie să se răspundă la prima întrebare că articolul 2 alineatul (1) litera (c) din Directiva TVA trebuie interpretat în sensul că nu constituie o „prestație de servicii efectuată cu titlu oneros”, în sensul acestei dispoziții, punerea la dispoziție a unor instalații balneare de către o comună atunci când aceasta din urmă colectează, în temeiul unui statut comunal, o taxă de stațiune balneară de o anumită valoare pe zi de sejur de la vizitatorii care efectuează un sejur în comună, în condițiile în care obligația de a achita această taxă nu este legată de utilizarea acestor instalații, ci de efectuarea unui sejur pe teritoriul comunal, iar instalațiile menționate sunt accesibile tuturor în mod liber și gratuit.

### ***Cu privire la a doua întrebare***

41 În măsura în care instanța de trimitere precizează, pe de o parte, că dacă răspunsul la prima întrebare preliminară este negativ, acțiunea va trebui respinsă și, pe de altă parte, că a doua întrebare preliminară nu este adresată decât dacă răspunsul la prima întrebare este afirmativ, nu este necesar să se răspundă la a doua întrebare preliminară.

### ***Cu privire la cheltuielile de judecată***

42 Întrucât, în privința părților din litigiul principal, procedura are caracterul unui incident survenit la instanța de trimitere, este de competența acesteia să se pronunțe cu privire la cheltuielile de judecată. Cheltuielile efectuate pentru a prezenta observații Curții, altele decât cele ale părților menționate, nu pot face obiectul unei rambursări.

Pentru aceste motive, Curtea (Camera a zecea) declară:



**Articolul 2 alineatul (1) litera (c) din Directiva 2006/112/CE a Consiliului din 28 noiembrie 2006 privind sistemul comun al taxei pe valoarea adăugată**

**trebuie interpretat în sensul că**

**nu constituie o „prestare de servicii efectuată cu titlu oneros”, în sensul acestei dispoziții, punerea la dispoziție a unor instalații balneare de către o comună atunci când aceasta din urmă colectează, în temeiul unui statut comunal, o taxă de stațiune balneară de o anumită valoare pe zi de sejur de la vizitatorii care efectuează un sejur în comună, în condițiile în care obligația de a achita această taxă nu este legată de utilizarea acestor instalații, ci de efectuarea unui sejur pe teritoriul comunal, iar instalațiile menționate sunt accesibile tuturor în mod liber și gratuit.**

**Semnături**

\*      Limba de procedură: germana.